

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 23 kwietnia 2012 r.

DOLIS/DEC-351/12/25947,25950

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 i art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana M.T. na odmowę udostępnienia mu przez Komendę Wojewódzką Policji w A danych osobowych Pana M. N. w zakresie jego adresu zamieszkania, daty i miejsca urodzenia lub numeru PESEL,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M. T., zwanego dalej także Skarżącym, na odmowę udostępnienia mu przez Komendę Wojewódzką Policji w A., zwaną dalej także KWP w A., danych osobowych Pana M. N. w zakresie jego adresu zamieszkania, daty i miejsca urodzenia lub numeru PESEL. W treści przedmiotowej skargi Pan M. T. wskazał, iż wobec bezczynności KWP w A. oraz Komendy Miejskiej Policji w A., którym przysługiwał status oskarżyciela publicznego, żądane dane osobowe są mu niezbędne w celu prawidłowego sformułowania wniosku o ukaranie ww. jako osoby, która popełniła wykroczenie. Jak podkreślił Skarżący zwracał się o udostępnienie przedmiotowych danych do KWP w A. jako pracodawcy Pana M. N., ale jego wniosek spotkał się z odmową, co cyt.: „(...) wykazuje nie tylko świadome działanie na szkodę wymiaru sprawiedliwości, ale również na szkodę obywatela, któremu ustawy między innymi o ochronie danych osobowych gwarantują dostęp do Sądu i dochodzenia swoich praw wobec osób, których dane osobowe znajdują się w zbiorach administrowanych przez instytucje państwa”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne, w toku którego ustalił następujący stan faktyczny.

1. W dniu [...] lipca 2011 r. Pan M. N., zatrudniony w KWP w A. na stanowisku osobistego kierowcy I Zastępcy Komendanta Wojewódzkiego Policji w A. insp. J. F., popełnił wykroczenie polegające na zaparkowaniu pojazdu służbowego w miejscu niedozwolonym. Świadkiem powyższego zdarzenia był Pan M. T., który z uwagi na pełnienie funkcji funkcjonariusza policji w Komendzie Miejskiej Policji w A. podjął wobec sprawcy wykroczenia interwencję oraz wezwał na miejsce zdarzenia załogę ruchu drogowego.
2. Z powyższego zdarzenia Skarżący sporządził notatkę służbową, która została przekazana w dniu [...] 2011 r. Komendzie Miejskiej Policji – jako organowi uprawnionemu do występowania w tej sprawie w charakterze oskarżyciela publicznego, w treści której opisał szczegółowo okoliczności popełnienia przez Pana M. N. wykroczenia oraz wskazał, iż reakcją na nie było pouczenie go przez I Zastępcę Komendanta Wojewódzkiego Policji w A.. O powyższym zdarzeniu Skarżący poinformował również Komendanta Głównego Policji oraz Prokuratora Generalnego (kopie przedmiotowych pism oraz notatki służbowej z dnia [...] lipca 2011 r. znajdują się w aktach sprawy).
3. Wobec nieskierowania przez ww. podmioty do sądu wniosku o ukaranie Pana M. N. , w dniu [...] października 2011 r. Pan M. T. samodzielnie wystąpił do Sądu Rejonowego w A. Wydziału Karnego z wnioskiem o jego ukaranie. W treści przedmiotowego wniosku Skarżący zarzucił ww., iż dopuścił się wykroczenia polegającego na zaparkowaniu pojazdu służbowego w miejscu niedozwolonym oraz naraził go na niebezpieczeństwo w trakcie odjeżdżania z miejsca zdarzenia, cyt.: „ruszając na mnie [Skarżącego] pojazdem i dojeżdżając do moich nóg w trakcie podchodzenia do tego pojazdu od przodu w kierunku drzwi kierowcy w celu wezwania kierującego do pozostania i poddania się kontroli drogowej (rozliczenia za popełnione wykroczenie), oraz w trakcie czynności uniemożliwiających kierującemu ucieczkę z miejsca zdarzenia” (kopia przedmiotowego wniosku znajduje się w aktach sprawy).
4. Sąd Rejonowy A. -Centrum w A. [...] Wydział Karny zarządzeniem z dnia [...] października 2011 r. zwrócił Skarżącemu przedmiotowy wniosek w celu usunięcia jego braków formalnych poprzez wskazanie adresu Pana M. N. oraz danych niezbędnych do ustalenia jego tożsamości w zakresie jego daty i miejsca urodzenia bądź numeru PESEL oraz wskazanie organu uprawnionego do występowania w tej sprawie w charakterze oskarżyciela publicznego, w którym złożył zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia (kopia przedmiotowego zarządzenia znajduje się w aktach sprawy).
5. Wobec braku możliwości uzyskania żądanych przez sąd danych osobowych Pana M. N. z ewidencji ludności prowadzonej przez Urząd Miasta w A., z uwagi na nieposiadanie informacji pozwalających na bliższą identyfikację tej osoby, Pan M. T. pismem z dnia [...] listopada 2011 r. zwrócił się do Komendanta Wojewódzkiego Policji w A. – jako pracodawcy Pana M. N., o udostępnienie mu jego danych osobowych w zakresie jego adresu zameldowania, daty i miejsca urodzenia oraz numeru PESEL. Uzasadniając przedmiotowy wniosek Skarżący powołał się na treść zarządzenia Sądu Rejonowego A. -Centrum w A. [...] Wydział Karny z dnia [...] października 2011 r., którego kopię załączył do wniosku (kopia przedmiotowego pisma znajduje się w aktach sprawy).

6. W odpowiedzi na powyższe Komendant Wojewódzkiego Policji w A. pismem z dnia [...] listopada 2011 r. odmówił Skarżącemu udostępnienia przedmiotowych danych wobec braku podstaw prawnych (kopia przedmiotowego pisma znajduje się w aktach sprawy).
7. W wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych Komendant Wojewódzki Policji w A., ustosunkowując się do zarzutów zawartych w skardze Pana M. T., wskazał, iż cyt.: „wbrew jego [Skarżącego] twierdzeniom funkcjonariusze KWP w A. nie pozostawali bezczynni wobec popełnionego przez p. M. N. wykroczenia. W związku ze zdarzeniem drogowym, które miało miejsce w dniu [...]07.2011r. p. M. N. oraz I Zastępca Komendanta Wojewódzkiego Policji w A. insp. J. F. przedłożyli do mojej wiadomości stosowne notatki służbowe. Z ich treści wynika, iż insp. J. F. zastosował wobec p. M. N. przewidziany przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia środek oddziaływania wychowawczego w postaci pouczenia za niewłaściwe parkowanie pojazdu, tj. wykroczenie określone w art. 97 Kodeksu wykroczeń”. Nadto organ ten podniósł, iż cyt.: „mł. asp. M. T. był informowany o czynnościach Policji podjętych w związku z ujawnieniem zdarzenia z [...]07.2011r. (pouczenie p. M. N.), a tym samym o zakończeniu czynności w sprawie o wykroczenie. Wobec powyższego nie był on upoważniony do samodzielnego wnoszenia wniosku o ukaranie, bowiem nie posiadał statusu osoby pokrzywdzonej, co skutkowało brakiem uprawnień do występowania w charakterze oskarżyciela posiłkowego (art. 27 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). Nie miał on również upoważnienia przełożonych do prowadzenia czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia oraz występowania przed sądem jako oskarżyciel publiczny (art. 57 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). Jako osobie zawiadamiającej o wykroczeniu przysługiwało mu jedynie prawo złożenia zażalenia do organu nadrzędnego na nie wniesienie wniosku o ukaranie (art. 56a Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). W tej sytuacji udostępnienie mu danych osobowych p. M. N. nie znajdowało umocowania w przepisach obowiązującego prawa”.
8. Komenda Wojewódzka Policji w A. przetwarza dane osobowe Pana M. N. w jego aktach osobowych w związku z jego zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej także ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie, a w tym udostępnienia danych, może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże się spełnieniem co najmniej jednej z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych. Przesłanki te – co do zasady równoprawne i odnoszące się do wszelkich form przetwarzania danych wymienionych w art. 7 pkt 2 ustawy, w tym ich udostępniania, zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 ust. 1 ustawy. Na mocy tego przepisu przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne

do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

Mając na uwadze powołany powyżej przepis oraz okoliczności przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, że nakazanie KWP w A. udostępnienia Skarżącemu żądanych przez niego danych osobowych nie znajduje uzasadnienia w żadnej z ww. przesłanek. W kontekście przedmiotowej sprawy podkreślić przede wszystkim należy, iż prawnego uzasadnienia udostępnienia tych danych nie stanowi art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, którego zakresem zastosowania należy objąć sytuacje, w których źródłem uprawnienia (obowiązku) jest wprost przepis prawa, ani też art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy kładący nacisk na to, aby usprawiedliwiony cel realizowany przez odbiorcę danych był prawnie uzasadniony.

Podkreślić należy, iż przedmiot niniejszego postępowania został określony przez Pana M. T. zarówno we wniosku skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, jak i w piśmie skierowanym przez niego do Komendanta Wojewódzkiego Policji w A., jako żądanie udostępnienia mu danych osobowych Pana M. N., będącego sprawcą wykroczenia polegającego na niewłaściwym zaparkowaniu pojazdu popełnionego w dniu [...] lipca 2011 r. w A., w zakresie jego adresu zamieszkania daty i miejsca urodzenia oraz numeru PESEL, w celu skierowania przeciwko tej osobie do Sądu Rejonowego A. - Centrum wniosku o ukaranie. Wobec powyższego wskazać należy, iż jedynym przepisem, który mógłby stanowić o posiadaniu przez Skarżącego prawnie usprawiedliwionego celu w pozyskaniu ww. danych jest art. 27 § 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (tekst jednolity: Dz. U. z 2008 r., Nr 133, poz. 848 ze zm.), zwanej dalej Kpsw. Stosownie do jego brzmienia w sprawach o wykroczenia inne niż ścigane na wniosek pokrzywdzonego, pokrzywdzony może samodzielnie wnieść wniosek o ukaranie jako oskarżyciel posiłkowy, jeżeli w ciągu miesiąca od powiadomienia o wykroczeniu organu uprawnionego do występowania w tych sprawach w charakterze oskarżyciela publicznego nie zostanie powiadomiony o wniesieniu przez ten organ wniosku o ukaranie albo otrzyma zawiadomienie, że czynności wyjaśniające nie dostarczyły podstaw do wniesienia wniosku o ukaranie. Podkreślić jednak należy, iż sformułowane w ww. przepisie uprawnienie dotyczy jedynie pokrzywdzonego, a w skierowanych przez Skarżącego do Komendy Miejskiej Policji w A. – jako oskarżyciela publicznego, a także do Komendy Głównej Policji oraz Prokuratora Generalnego, zawiadomieniach o popełnieniu przez Pana M. N. wykroczenia, opisał on jedynie zdarzenie polegającym na niewłaściwym zaparkowaniu przez ww. pojazdu. Nie ulega zatem wątpliwości, iż popełnienie tego czynu w żaden sposób nie naruszyło lub nie zagroziło dobru prawnemu Skarżącego, w związku z czym w ewentualnym postępowaniu dotyczącym tego czynu nie przysługuje mu status pokrzywdzonego, a jedynie osoby zawiadamiającej o popełnieniu wykroczenia. Stosownie zaś do treści art. 56a Kpsw jeżeli nie zachodzą okoliczności określone w art. 27, osobie, która złożyła zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia, przysługuje zażalenie do organu nadrzędnego na niewniesienie wniosku o ukaranie. Do skorzystania zaś z powyższego uprawnienia nie są niezbędne dane osobowe Pana M. N.

Nadto podkreślić należy, iż na Komendancie Wojewódzkim Policji w A., jako organie będącym administratorem danych zatrudnionych w nim pracowników spoczywają określone obowiązki wynikające z przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Jest nim nie tylko obowiązek legalnego

przetwarzania danych (zgodnie z art. 23 ustawy w przypadku danych zwykłych i art. 27 ustawy w przypadku danych sensytywnych), ale również prawidłowego zabezpieczenia tych danych. Zgodnie bowiem z art. 36 ustawy, na administratorze danych spoczywa obowiązek zabezpieczenia danych osobowych przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym. W myśl art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, administrator danych powinien dołożyć szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności jest obowiązany zapewnić, aby dane te były zbierane dla oznaczonych, zgodnych z prawem celów i niepoddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnie z tymi celami, z zastrzeżeniem ust. 2.

W związku z powyższym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).